

SEYFELMÖLİK

F. V. AHMEDOVA*
Akt.: Gülhan ATNUR**

ÖZET

Seyfelmölik hikâyesi Kazan Tatarlarından derlenmiştir. Hikâyede rüyasında görüp âşık olduğu Sehipcamal'ı aramaya çıkan Seyfelmölik'in başından geçenler anlatılır. Hikâyenin sonunda ise iki sevgili birbirlerine kavuşamayıp ölürlür.

Seyfelmölik bir padişahın oğludur. Bir gün babası savaşa gider. Hikâyede dinlenmek için yatarken bir rüya görür. Rüyasına padişah kızı güzel Sehipcamal girer. O Sehipcamal'a âşık olur. Babası geri dönünce ona, Seyfelmölik şöyle söyler:

-Ben padişah kızı Sehipcamal'a âşık oldum. Dünyada ondan daha güzel bir kız yok. Ben onu aramaya gidiyorum.

Padişah bir tanecik oğluna karşı koymaz.

-Yavrucuğum Sehipcamal nerede? Hangi padişahın kızıymış o? der.

-Ben onun hangi padişahın kızı olduğunu da başka bir şeyini de bilmiyorum. Yalnızca padişah kızı Sehipcamal'ın dünyadaki güzellerin en güzeli olduğunu biliyorum. Onu çok mu ararım, nereye gidip bulurum, hangi yerleri geçerim bilmiyorum. Lakin ben onu arayıp bulmalıyım, der Seyfelmölik.

Babası buna da karşı koymaz:

-Belki seferin uzun sürer yavrucuğum. Sana yardım edecek birisi lazım. Yol için arkadaşlar, yiyecek, üst baş ve silahlar gerekir. Hazırlanmaya başlarız, der.

Babası, onunla elli asker yollar. Seyfelmölik'in en yakın dostu vezirin oğlu imiş, gerisi ise köle askerler. Eşya yiyecek ve üst başları elli yüke yükleyip gönderirler. İyi develere binip sefere çıkıp giderler.

Gide gide hiç de bilmedikleri yerlere ulaşırlar. Nereye geldiklerini kendileri de bilmezler. Her şehre, her köye ulaştıklarında:

-Padişah kızı güzel Seyfelmölik'i hanginiz bilir? O nerede yaşar? diye sorarlar.

* Tatar Halk İcadı-Dastannar, Haz.: F. V. Ehmetova, Tatarstan Kitap Neşriyatı, Kazan 1984, s. 151-158

** Atatürk Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü

-Bizim öyle bir padişah kızını işitmişliğimiz de yok bilmişliğimiz de, sözünü duyarlar yalnızca.

O ümidini kesmeyip her zaman ileri gider, aramasına devam eder. Ondan sonra bunlar çöller ve kum fırtınaları içinden geçerler. Elli devenin yalnızca yarısı kalır. İnsanların da yarısı kalır. Bunların kum fırtınasına gömülmekten, susuzluktan ve yiyecekleri bittiğinden arkadaşları da develeri de ölür. Kum fırtınaları bitince yarısı kalan arkadaşlarıyla daha ağır halde bir yıl yürütürler, iki yıl yürürler. Çok az arkadaşları kalır. En son üç kişi kalırlar.

Daha sonra ise, tek bir kişi yani kendi dostu kalır. Yiyecekleri biter, elbiseleri yırtılır.

Bunlar çöllerde nereye gideceklerini de bilmeden dolaşırlar. Nereye gitseler de Sehipcamal'ı bilen yok. Yeryüzünde yaşamıyor o, herhangi bir yere gitmiyor, onu kimse de tanımıyor. Lakin Seyfelmölik aramaktan vaazgeçmez.

Bir gün bunlar bir şehre gelip girerler. Ortada hiçbir şey yok gibiyken ansızın büyük bir şehir ortaya çıkar. Şehirde bunları çok iyi karşılarlar. Develerini de alıp koyarlar, kendilerine de hürmet etmek isterler.

Şehrin padişahı bunları kendi yanına çağırır. Onun kızı Seyfelmölik'e âşık olmuş imiş. O babasından şu dilekte bulunmuş:

-Bu yiğidi tutun, ben ona âşık oldum, onu hiçbir yere göndermeyin, demiş.

O, cinler padişahı Zenki imiş. Zenki'nin kızı uzun boylu, zayıf, çirkin bir kız imiş. Seyfelmölik'le geceyi geçirmeyi düşünür. Padişah Zenki bir tanecik ve kendisi için pek güzel olan kızının sözünü dinler. Geceleyin misafir ağırladığı odasına Seyfelmölik'i getirmek ister. Seyfelmölik önce bu durumu bilmez. Tek başına bu korkulu odaya konulduktan sonra, ne gibi olaylar olacak diye bekleyip durur. Onun arkadaşını başka bir odaya yerleştirirler.

-Siz bizim misafirimizsiniz. Biz size hürmet ederiz. Biz müsaade etmeyince, siz başka bir yere gidemezsiniz. Ne zaman sizi gönderirsek o zaman gidebilirsiniz, deyip bunları hapsederler. Geceleyin Seyfelmölik otururken karanlık ve korkulu odanın kapısını açan cin Zenki'nin kızı içeri gelip girer. Onun koluna bilezik yerine sarımsak ve soğanlar takılmış, üzerinde çirkin bir elbise, başını bağlaması da insanlarınki gibi değil, onlarınkine benzemiyormuş. Onun gibi cin kıyafetinde imiş.

Dolayısıyla Seyfelmölik:

-Bu nasıl acayip bir kişi? Benim yanına nasıl biri geliyormuş? diye bekleyip durur.

Bakar ki, insan şeklinde bir kız. Kendisi bir tek kelime konuşmaz. Epeyce durunca cinler padişahı Zenki'nin kızı:

-Ben sana âşık oldum, seni çok seviyorum. Ben senin olurum, deyip kendi aşkını anlatır.

Seyfelmölik:

-Yok Zenki kızı, siz padişah kızı olsanız da benim kalbimi bilmiyorsunuz. Yanınızdan soğan-sarımsak kokuları geliyor. Güzel bir insana benzemiyorsunuz, güzel değilsiniz. Ben sizinle evlenemem. Beni burada tutmamanızı istiyorum. Nasıl olursa olsun sen bana gerekmiyorsun, diye açıklar.

Bundan sonra Zenki'nin kızı çok öfkelenir:

-Ha öyle mi? Sen beni sevmiyor musun? Benim aşkımı kabul etmiyor musun? Ama ben seni bütün kalbimle seviyorum. Böyle olunca ben sana ceza vermek zorunda kalırım. Ben babama söylesem, seni böyle bırakmaz. Dünyadan yok edinceye kadar gider, kendisi musallat olur, deyip Seyfelmölik'ün yanından çıkıp gider.

Ertesi gün tan atarken padişah:

-Niçin sen benim kıymetli ve güzel kızıma hiç yüz vermedin. O seni temiz bir aşk ile seviyor. O, benim bir tanecik kızım. Bana Zenki padişah, cinler padişahı derler. Dilersem herhangi bir şekle girerim, istersem her şeyi yaparım. Sen bunlardan korkmuyor ve rahatsız olmuyor musun? Sen gelecekte hangi ağır yolları geçeceğinden kaygı duymuyor musun? der.

-Siz, beni hapsedmeyin. Benim, sizin kızınıza karşı sevgim yok. Benim güzel Sehipcamal'im var. Ben onu aramak için iki yıldır dolaşıyorum. Azaplar gördüm, çok üzüntüler çektim, arkadaşlarımı kaybettim, çok maldan oldum. Yine de ben aramaktan vazgeçmedim. Sizin kızınız bana gerekmiyor, diye cevap verir, Seyfelmölik.

Zenki hiçbir şey yapamaz, kızına da gönderemez ve onu arkadaşıyla birlikte, yer altındaki karanlık bir hapisaneye kapatırlar:

-Siz burada ebediyen durunuz. Ne zaman benim kızıma razı olursan o zaman aydınlığa çıkarsınız, der.

Dolayısıyla bunlar çok azap çekerek, yer altında, karanlık zindanda kalırlar.

Lakin belki bilinmeyen yollarla, bekçilerin ya da bazı kişilerin yardımıyla bu korkunç yerden kurtulurlar. Gecenin aydınlığında, bütün şehir uyurken bunlar kaçıp giderler. Cinlerden kaçıp kurtulurlar. Ceplerinde akçeleri de, değerli başka bir

şeyleri de yok. Seyfelmölik'in elinde padişah oğullarının taktığı güzel bir altın yüzük kalır. O tarihi yüzük, Süleyman Peygamber'in yüzüğüymüş.

Bunlar giderlerken kim bilir nasıl bir sihirli denize gelip ulaşırlar. O deniz dalgaları durur. O denizin kenarında saman gibi çubuklardan örülmüş küçük bir kulübede bir ihtiyar yaşıyormuş. Bunların ikisi buraya gelip dururlar, ihtiyar ile konuşurlar. Bu ihtiyar önce ne söyleyeceğini de bilmez:

-Çok yorulmuşsunuz yiyip içiniz, deyip bunları hürmetle karşılar.

-Hangi maksat için yürüyorsunuz, hangi taraftaki seferden? Kimsiniz? diye sorar.

Seyfelmölik kendisinin güzel kız Sehipcamal'a âşık olmasını, onu arayışını anlatır.

-Bilmiyorum, der ihtiyar, Sehipcamal kim. Yalnız denizin dibinde devin yaşadığını biliyorum. Dev peri o. Dev perinin elinde yıllardır bir kız durur, diye işitmişliğim vardır. O nerede, yolu nerede ben bilmiyorum.

Bu ihtiyar bu yörenin insanı. Ağır bir hayattan kaçıp gitmiş imiş. O deniz yanında balık ve çeşitli yabancı canlılar tutarak gününü geçiriyormuş. Bu civardaki yolları da bilirmiş.

-Yerin altına inilen yolu da biliyorum. Belki o denizin dibindeki devin yoludur. Ona bakmak gerekir. Benim denizin dibine inip baktığım yok. O yoldan dev peri geçiyormuş, diye söylerler. İşte bundan nasıl olursa olsun haber alınmaz mı? der.

Seyfelmölik bu ihtiyar ile bir kovuk yanına, denizin dibine inilecek olan yola gider. İhtiyar yolu gösterince yiğit inip gider denizin dibine.

Gide gide dar yollarla denizin dibine ulaşır. Bir süre sonra büyük kapı gibi bir şey görür, merdivenli kapıyı açıp girince bir inleme sesi işitir. Dolayısıyla bu merdivenden inip bakar. Orada ayak ve kolları bağlanmış, yüzü sapsarı sararıp zayıflamış, güzel ve sevimli bir kız görür. Bu yiğidi görür görmez, kız korkuverir. Bir süre sonra da sevinir. Yiğit onun yatağının yanına gelince ayak ve kollarının bağlı olduğunu görür.

-Sen kimsin? Niçin bu denizin dibinde böyle bağlanmış olarak yatıyorsun? diye sorar.

-Benim ismim Melike'dir. On bir yaşında gölde yıkanırken dev peri beni alıp kaçırdı. Şimdi kim bilir kaç yıl geçti, ben, dev perinin elinde denizin dibinde yaşıyorum. Kollarım ve ayaklarım zincirle bağlanmış. Benim kaçacağımı düşündür

bağlar. O kaybolup gider. Bazen birden gök gürlemesi sesi işitilir ve benim yanıma gelip bağlarımı çözer. İşte bu şekilde ben sekiz yıldır yaşıyorum, der.

Bu kız on sekiz yaşını bitirmiş imiş. Böyle demir zincirlere bağlı olarak, kaygı içinde sararıp zayıflamış güzel Melike.

-Kaç yıldır insan yüzü görmemiştin, deyip ağlar. Sen kimsin? Kimin çocuğusun? Yoksa hayal mi görüyorsun? Yoksa bana iyilik etmeye gelen kişi misin? diye şaşkınlıkla sorar.

-Ey Melike, ben ağır yollardan geçtim. Üç yıldır padişah kızı güzel Şehircamal'ı arıyorum, ama henüz bulamadım. O nerede yaşar? Ne yapar bilmiyorum. İşte bu denizin kıyısındaki bir ihtiyar bana: "Denizin dibinde bir kız yaşar, dev onu kaçırıp götürmüş, diye anlattı." Yolu gösterince de ben, senin yanına geldim.

-Ey Seyfelmölik, güzel Şehircamal padişah kızıdır. O benim çocukluktan beri birlikte oynayıp büyüdüğüm dostumdur, der.

Dolayısıyla yiğit sevinir:

-Muradıma ulaştım. Ben şimdi Şehircamal'ın dünyada yaşadığını öğrendim. Ben dünyada olmayan kişiyi arayıp duruyorum diye düşünüyordum. Yine de ümidimi kaybetmedim. Ben onu rüyamda görüp âşık oldum. Şimdi dünyada var olduğunu, arkadaşıyla oynadığını, onun hangi ülkede, hangi yerde olduğunu dostundan sorup öğrendim.

-Ben şimdi oraya giderdim, der Melike. Doğduğum yerlere kuş olup uçardım. Baba ve annemi görürdüm. Şehircamal dostumu görürdüm. Ben de acele ediyorum, yalnız bağlıyım dev perinin elinde. Beni buradan kim gönderir? Buradan kurtulsaydım seni dostum Şehircamal ile görüşürdüm.

Bu Seyfelmölik'e çok tesir eder, o sırada kıza yardım etme ve onu kurtarma isteği uyanır. Kızın da ona yardım edeceğine inanır.

Melike şöyle söyler:

-Devin gelme vakti yaklaşıyor. O gelirse seni hemen öldürür. O kötü dev, sen onu yenemezsin, ikimizi de harap eder. "Sen insanları mı buraya sokuyorsun?" deyip bana istediğini yapar, seni de hemen öldürüp atar. Sen hangi yolla geldiyse, o yolla çık git. O yokken yine görüşürüz, nasıl olursa olsun anlaşırız, der.

-Seni nasıl kurtarırız? diye sorar Seyfelmölik.

Kız bu sözlerden dolayı çok sevinir ve ümitlenir. Sonra uzaktan gök gürleme sesi işitilir. Kız:

-Acele et Seyfelmölik, çık, dev geliyor. Onun sesi işitilmeye başladı. Çabuk çıkıp git. İkimizi de mahveder, der.

Seyfelmölik koşarak çıkıp gider. Merdivenden çıkarken onun bir başmağı düşer.

Kız orada yatıp durur. Ayak ve kolları bağlı olarak devin gelmesini bekler. Dev gelip girer kendi yolundan, girince de başmağı görür.

-Bu kimin başmağı? Ne zaman aldın bunu? Yoksa biri mi gelip dolaştı? Dolayısıyla Melike'ye sert bir şekilde bağırmağa başlar, korkunç dişlerini gösterip gelir ve:

-Bugünden sonra ben sana inanmam. Evime insanları getiriyorsun. Bağlarını kendim geldiğimde de çözmem. Sen böyle ebediyen bağlı olarak dur. Başka zaman insanları getirmezsin, der.

Melike'nin kollarını da çözmez, tekrar çıkıp gider. İki günlük işi varmış. İkinci gün aynı vakitte yiğit gelir.

-Başmağım düştü, alacak vaktim olmadı, der.

-Ey, o başmak için dev bana görmediğimi gösterdi. Eziyet etti, zincirleri de çözmedi. Bana şimdi daha ağır oldu, der Melike.

Seyfelmölik başmağını almak ister.

-Yok, şimdi başmağı yerinde bırak. Eğer alıp gittiğini bilirse beni daha çok cezalandırır, der kız.

Bunlar konuşurlar.

-Onun canı neredeymiş? der Seyfelmölik. Eğer sen ona alımlı görünürsen o sana inanıp söyler. İnanıp canının nerede olduğunu söyler.

-Canının nerede olduğunu bilirse ne yaparız? der Melike.

-Onu bilirse ne yapacağımızı biliriz. Sen yalnız bunu bil, bana söylersin, der Seyfelmölik.

Daha sonra o çıkıp gider. Onun buraya geldiğini kimse de bilmez, başmağını da almaz. Dev gelir ki, başmak yerinde. O, kimsenin gelmediğini zanneder. Eve gelince Melike ağlamaya başlar:

-Kollarım ve ayaklarım ağrıyor. Nasıl kalkayım? Takatim kalmadı, ben artık ölüyorum. Sen bana hiç de acımıyorsun. Ben hep seni en yakın dostum olarak görüyorum. Bütün öğüdüümü, sırrımı sana söylüyorum. Ben hiçbir yere de gitmiyorum, senin sadık dostunum, der.

Dev peri buna inanır, onun kollarını ve ayaklarını çözer.

-Ey Melike, ben seni gölde yıkanırken alıp kaçtım. Şimdi hiçbir yere de gidemezsin, ben, seni nerede olsun bulurum. Sen başkasını da getiremezsin. Getirsen de, ben, o insanları bulurum, der.

-Ey dostum, sen ölsem ben kendi başıma denizin dibinde ne yaparım? der Melike.

Dev peri söyler:

-Yok, yok, ben ebediyen ölmem, yaşlansam da ölmem. Benim canım çok uzakta durur, onu kimse de alamaz.

-Ey dostum, senin canın nerededir? Ben yalnız kalırsam ne yaparım diye kaygılanarak yaşarım.

-Tamam, kimseye söylemediğim sırrımı sana söylerim. Benim canım pek uzaktaki bir denizin dibinde. Orada büyük bir sandık, sandığın içinde de küçük bir sandık var. Küçük sandığın içinde de güvercin var. O güvercini kimse tutamaz. Eğer onu tutup boynunu kırsalar o sırada benim canım çıkar. Ben dünyada yaşamam, ölürüm. O büyük sandığı deniz balığı yalnızca çekip çıkarabilir. O balığı bu iş için görevlendiren kişinin Süleyman Peygamber'in yüzüğünü takması gerekir. Balık o yüzüğü takan kişiyi dinler. Öyle insan dünyada yok. Süleyman Peygamber'in yüzüğü bir tane. O bir padişahın elindedir. Onun ne işe yaradığını da kimse bilmiyor. Öyle olunca kimse de beni öldüremez, der.

Melike'ye yalnız bu gerekiyormuş. Bundan sonra dev uykuya yatar. Ertesi gün yine kendi işine gider.

Dev gidince Seyfelmölik yine gelir. Kızın kollarını çözer. Melike ağlar, gözyaşları döker.

-Ey Seyfelmölik, nasıl konuşsak da bizim işimiz olamayacak. Bu dev ebediyen yaşarmış. Onun denizin dibindeki canını almak için Süleyman peygamberin yüzüğünü bulmak gerekiyormuş. Yalnızca o kişiye deniz balığı yardımı gelirmiş, denizin dibinden sandığı çekip çıkarırmış, der.

-Melike yüzük benim elimde, der Seyfelmölik. İşte şimdi sen rahatça denizin dibinden çıkarsın.

İkisi de pek kıvanırlar. Ama şimdi Melike nasıl yapması gerektiğini düşünüp söyler. En önce yüzüğün takıldığı eli suya sokup bükmek gerek. Ondan sonra balık yüzüp gelir. Balık büyük sandığı çekip getirir. Büyük sandığı açıktan sonra küçük sandığı açmak, onu pek dikkatle açıp güvercinin boynunu koparmak gerek. O zaman dev ölecek, der Melike.

Dolayısıyla Seyfelmölik kendi başmaklarını alıp çıkıp gider. Önceki ihtiyarın yanına gelir. Onunla denizin kıyısına gidip balığı çıkarırlar. Balık bunların verdiği görevi yapar, büyük sandığı çekip getirir. İçindeki küçük sandığı açıp güvercinin boynunu kesip atarlar. O sırada gök gürlemesi ve yer sarsıntısı sesleri işitilir. Gökyüzünden başı kesilen dev gelip düşer. Deniz dibine düşüp yok olur. Bütün denizin üzeri kıpkırmızı kan ile dolar.

Dev bu çevredeki insanlara zarar verirmiş. Bazılarını kaçırıp götürür veya bazılarının da mallarını alıp gidermiş. Dolayısıyla bu devden korkarak yaşayan insanlar ondan kurtulurlar.

Melike'yi denizin dibinden alıp çıkarırlar. Bağlarını çözerler. Yar'ın kenarındaki ihtiyarın evine getirirler. Melike zayıflamış ve sararmış imiş, yedirip içirmişler. Melike pek dertlenir, kıvanır. Bu dünyadaki ilk mutluluğu- özgürlüğünü kazanması- dolayısıyla sevinir.

Bir gün dinlenirler. Melike bütün başından geçenleri anlatıverir.

Şimdi onlar yola çıkarlar. Dede bu civardaki bütün yolları gösterip onları gönderir.

Melike, Seyfelmölik ve onun dostu olan yiğit üçü birlikte yola çıkıp giderler. Üç ay giderler. Sora sora köyler, şehirler geçerler. İnsanlar onlara yardım eder. Her evde onları güler yüzle karşılarlar. Melike güzelleşip, şişmanlayıp yanakları pembe pembe olur. Kendisi pek uyanık ve terbiyeli kızmış. Seyfelmölik'in dostu bu kıza âşık olur. Melike'ye pek hürmet gösterirler, kendi kardeşleri gibi davranırlar.

Üç aydan sonra Melike'nin şehrine yaklaşır.

-Ben eski gençlik kırlarımı ve oranın havasını sezdim. Çabucak gidip ulaşırız, der Melike.

Tanıdığı orman, tanıdığı hava, gökyüzü ne kadar güzel, kendi yeri gibi hisseder. O bir gölün yanında bulunduğunu hatırlar:

-Sehipcamal'la on kız suda yıkanırken bir bulut çıkıp, duman gibi, beni yukarıya kaldırıp alıp gitti. Aklım başıma geldiğinde, ben, o denizin dibindeydim. Çok mu vakit, çok mu yol geçmişiz, ben, onu hiç anlamadım. İşte şimdi tanıdığım yerlerin kokusunu seziyorum, der.

Dolayısıyla bu şehre girince:

-İşte şu bizim evimiz, işte Sehipcamal'ın yaşadığı yer, diye bunları gönendirir. Lakin siz hemen Sehipcamal'ın evine gitmeyin. Onun babası padişah, öyle gidip girmek doğru değildir. Üçümüz bizim eve gidelim. Annem ve babam, benim suda boğulduğumu zannediyorlar, beni dünyada yok diye düşünüyorlar, der.

Melike'nin evine giderler. Annesinin ağlamaktan gözü kör olmuş. Şimdi kızını kucaklayıp ağlar. Sonra akşam olur. Ama çok insan bu haberi işitmez. Annesi yemekler hazırlar, gözü de açılacak gibi olur.

Melike:

-Beni kurtaran arkadaşlarım, deyip yiğitleri tanıştırır.

Annesi bunlar için ne yapacağını, ne edeceğini bilemez.

Melike hemen dostu Sehipcamal'ı çağırıp getirmeye gider.

Melike gelince Sehipcamal'ın aklı başından gider, ağlaşırlar.

-Baştan geçenleri anlatmak için vakit yok Sehipcamal, sen şimdi bize gel, der.

Götürür bunu. Söyfelmölik aşkını bekleyip durur. O tam düşünde gördüğü gibidir. Aynı giysili. Başında da üstünde de güzel giysiler Sehipcamal'ın.

-Âşık oldum, görmek için üzuldüm,

Ölü idim seni görüp dirildim.

Diri olsa da yarım ölü halinde onun için azaplar çektiğini unuttur. "Ölü idim, seni görünce dirildim." deyip kıza beyit söyler. Sehipcamal da ona ilk görüşte âşık olur. Onlar tez zamanda birbirlerini görüp konuşurlar. Ondan sonra Sehipcamal evine gider.

-Yarın konuşuruz. Ben seni bekliyordum. Başka insan bana gerekmez, diyip vedalaşıp çıkıp gider.

Sonra ikinci gün de, üçüncü gün de görüşürler. Yiğit kızın babasının yanına da gider. Padişahın kendisiyle konuşur.

Padişah kızını uzak yerlere vermek istemez. Onu bir yiğide verip gönderesi de gelmez. Karısı da razı olmaz kızını verip, göndermeye.

Sonra Sehipcamal üzölmeye başlar. Yiğit de o kadar azaplar çekerek bulunca sevdiğini alıp gidemeyişine üzölür.

Melike ile yiğit ise evlenirler.

Sehipcamal'ın babası meclisi toplayıp o meclise kendisinin büyük bahadırlarını çağırır. Onlar açık alanda kılıçla savaşmalılar. Savaşta Seyfelmölik bütün bahadırları yener. Sehipcamal da babasına şöyle söyler:

-Yendi, sözünü tut şimdi, der.

-Tamam kızım senin dediğin gibi olsun, der padişah. Lakin kendisi içinden razı olamaz.

-Bir defa daha sinayıp bakalım. Üç defa sinayalım onlarda da yenerse alır kızımı, der.

Cırla yarışmalılar. Onda da yener Seyfelmölik.

Şiir gecesi olur, onu da başarır. Üçüncü mecliste de yener. Babasının vermeyecek hali yok. Düğün meclisi kurulur. Fakat orada kendi adamı olan üç dört kişiye Seyfelmölik'i yok etmeyi emreder.

Kız ile yiğit yan yana otururlar şöyle. Kızı kim bilir hediyeler vermek bahanesiyle mi bir başka yere alıp giderler. O sırada padişahın bir bahadırı Seyfelmölik'i öldürür. Kız bu hali görünce:

-Baba- anne, siz, beni büyüttünüz. Ama beni sevmiyorsunuz. Bu benim bir tanecik sevgilim. O olmayınca bana da hayat yok, diyip kendi kendini öldürür. Babası ile annesi çok pişman olurlar, ama iş işten geçmiş olur.

ABSTRACT

The story of Seyfelmölik was collected from Kazan Tatars. Story relates the events that Seyfelmölik experienced while he was search for Sehipcamal with whom he has fallen in love in his dream. At the end of story, the lovers die before they have united.